

22110065

DANISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
DANOIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
DANÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Wednesday 11 May 2011 (morning)
Mercredi 11 mai 2011 (matin)
Miércoles 11 de mayo de 2011 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Skriv en kommentar til *én* af følgende to tekster:

1.

Det at komme i skole var at komme i en mærkelig tvungen nærkontakt med andre mennesker. Men det var også en anden tone og opdeling i tiden – eftermiddage bagefter, weekender og ferier, som en egentlig frihed. Ikke fra undervisning og indespærrethed men fra samvær. Drømmene fortættede sig på en særlig måde – det var som om skoletiden var et fastholdt nu, mens fritiden hele tiden åndede af det der skulle komme. Eller den der skulle komme. Hun begyndte at lade livet udgå fra søndagene som var klare alenedage, hun planlagde omhyggeligt hele den følgende uge, mens hun tænkte vagt på kommende år. Hvilket forhold der var mellem de særlige farver tøj fra den ene dag til den anden, de ting der skulle bæres fra og til og lægges i bestemte bunker – og hverdagene i et optaget voksenliv ville hun ikke kunne sige. Men det var som om enhver ordening af hendes børneliv, enhver stramning og indretning, fremskyndede en tid, som hun allerede længtes efter. Som om hun – ved at omgive sig med selvvalgte systemer – kunne skabe sig en voksen tryghed. For sådan tænkte hun, at voksne bar sig ad med at være rolige. Det var fordi de vidste, hvor tingene lå, hvad de skulle have på næste dag (det var allerede vasket og tørt), og hvilken rækkefølge man altid kunne gå tilbage til og holde sig til, næsten som om den var skrevet ned.

Egentlig var hun to, men hun opmuntrede kun den ene, den systematiske, den forudseende. Den anden, som hun også var, blev liggende i sengen til enhver søndagsmorgen var brugt op, lukket ned og læsende til den sikre hovedpude til sidst tvang hende op. Hun kom ikke frem, før hun var blevet så træt, at det også kunne være lige meget, hun bekymrede sig aldrig om alt det tøj, der altid var snavset og lod kun søndagsmorgnerne afløse af lige så lange bade og en særlig camping på badeværelset, som hun tidligt lærte sig, og som var den samme måde at være alene på, men nu billedlig på grund af det store spejl. Det var en besynderlighed hun levede med: At den der kunne skubbe hvad som helst ind under den høje mahogniseng og lade det ligge dér til evig tid, var den samme som gjorde bordet til det smukkeste ordnede landskab, dyrkede terrasser i forskellige højder og store blanke flader som opmuntrede til handling. At de lukkede skuffer i den store kommode skiftevis indeholdt strøgne stabler, og det særligt modbydelige syn af måske lidt for småt eller itu eller på anden måde defekte stykker i de frygteligste forvridninger.

Juliane Preisler: Af romanen *Du lille*, Gyldendal (1987)

2.

Følgesvenden

- Så stille kom du til os fra den anden bred
og så os bade.
Forventningsfuld.
Lokkende gik du på vandet
5 med blanke fødder.
- Vi kendte dig – og vi kendte dig ikke.
Rørte du ved os med skyggen
af bare een finger
frøs vi.
10 For du var nok den der krusede himlen,
og var det ikke din hånd
der greb om kølen
på letsindets hoppende båd
for at nå os?
- 15 Men du var vel også den
der sorgløst
lagde os eventyrets smag af jern og jord
i munden?
Kunne du vide
20 vi ikke kendte dig?
- Troskyldigt sad du hos os
yderst
på de vaklende gule tømmerstabler
og vi vidste ikke hvem du var.
- 25 Du vogtede på os
du var altid den der var med os
altid hos den der turde mest,
og vi så dig spejlet
i mergelgravens usikre is
30 og under medestangen
forårsdage.
- Vi kendte dig
og vi kendte dig ikke
dit væsen var pigtråd i græsset
35 og vi gik altid med bare ben.

Cecil Bødker: *Følgesvenden*. Fra: *Anadyomene*, Arena (1959)